

Misschien merkte u het al bij aanvang van de advent of in ons kerstnummer. Ronald Sledsens zal ons dit jaar zijn kijk brengen op de kerkelijke feesten. We lazen in zijn stuk bij het begin van de advent: „Advent is een gezegende tijd om vanuit een verzekerd verleden naar een toekomst uit te kijken.” Met deze ingesteldheid keken wij uit naar de kennismaking met Ronald Sledsens.

Tom Heylen

‘De Bijbel is geen handboek pedagogiek’

HARTJES alom, getekend door kinderhanden en bevallig ingelijst, een beeltenis van het Heilig Hart... Fris is alvast de aankleding van de pastorie van de Heilig-Hartparochie in Hoboken bij Antwerpen. „Pastoor Ronald is nog in de kerk met de kinderen van de school,” vertrouwt de zuster met permanente ons toe, „maar zal ik al een kopje koffie brengen?” Het was nog advent dus wachten en verwachten mocht wel.

– Blijkbaar weet alvast de school onder uw kerktoren u te vinden. Wordt de parochiepriester er vaker gevraagd?

Ik was lang godsdienstleerkracht en ben nog steeds begeleider voor godsdienst in het middelbaar en het hoger pedagogisch onderwijs van het bisdom Antwerpen. Maar ik houd van een parochie, omdat ik er zonder omwegen kan verkondigen. Dat is wat ik ten diepste graag doe. Daarbij is de liturgie voor mij het brandpunt van het spreken tot en in tweede instantie over God. Al gaat het spreken van God zelf hier aan vooraf – sorry voor de voorzetsels, maar er zitten voor mij belangrijke nuances in.

Ik voel me echt beter thuis in de liturgie dan in de klas. In een school is verkondigen niet langer vanzelfsprekend. Je kunt je zelfs de vraag stellen of verkondigen in de klas nog wel kan. Ik zie leerkrachten worstelen met die vraag en tegelijk ook prachtige dingen doen waarin de Geest volop werkzaam is.

Godsdienst geven op school is iets anders dan catechese geven in de parochie, al zal een bevoegde leerkracht ook altijd catechetisch zijn. En de Bijbel is geen handboek pedagogiek, al moeten we scherper dan voorheen in het katholieke onderwijs nadenken hoe dit boek werkelijk openbaring kan zijn. Dat is een moeilijk proces waarbij we directies en leerkrachten zoveel mogelijk moeten ondersteunen. Ook de parochie mag daarin niet afwezig blijven.

Ik vind het wel niet de taak van een parochie om onderwijs te verstrekken. Daarvoor heeft ze on-

doelende deskundigheid in huis. Maar waar ze door scholen gevraagd wordt om de ervaringsdimensie van het geloof kansen te geven, mag ze beslist niet ontbreken. En waar ze door het doen van rijke en mooie dingen ook leerkrachten spiritueel kan ondersteunen, evenmin.

– Naast inspecteur voor het onderwijs bent u dus ook parochieherder.

Ik werd priester, omdat het spreken van God me gegrepen heeft. Mijn droom is het woord van God zo transparant voor de mensen en mezelf te maken, dat we met z'n allen ook meer gaan leven vanuit God. Die droom vraagt veel tijd en aandacht. Het is hier geen makkelijke plek. Ik leerde deze Heilig-Hartparochie reeds lang geleden kennen. Vóór mijn priestertwijding was het mijn stageplek. In 1981 kwam ik er ook wonen. Pastoor ben ik er nog maar sinds twee jaar. De vorige priester werd ziek en verhuisde. Toen nam ik met anderen de taken over.

Bijna de helft van de bewoners is moslim en de andere helft is van alles en soms ook niets. Onze kerk staat ‘in de schaduw’ van de groot-

ste moskee van Antwerpen. In het begin was de kerkelijkheid hier op sterven na dood. Het zuilgebonden verenigingsleven is aan deze kant van de stad dood en begraven, onze neogotische kerk is nauwelijks te verwarmen en bouwvallig.

Toen ben ik, geïnspireerd door Franciscus, letterlijk een kerk gaan bouwen, of liever eerst het café *De Helder van Geest* enkel open op zondag met een sociale keuken waar ik samen met anderen kook. Verbazend hoe je met wat room en sjalot niet alleen een sausje, maar ook een gemeenschap kunt binden! Een recept tegen eenzaamheid en vervreemding in deze buurt, want wekelijks schuift een veertigtal mensen aan.

Daarna bouwden we samen een moderne kapel. We hebben nu de *Wegelkapel* met een honderdtal zitplaatsen. Letterlijk samen iets bouwen geeft een enorme impuls aan een parochie. Ik ben niet gefascineerd door het getal, maar het doet deugd dat mensen terug

Verbazend hoe je met wat room en sjalot niet enkel een sausje, maar ook een gemeenschap kunt binden!

naar de vieringen komen. Dit alles maakte dat er bij de vorige verkiezingen voor het parochieteam plotseling nieuwe gezichten opdoken. Ook Ziekenzorg groeit en bloeit en we hebben alle dagen vrijwilligers voor de permanentie van ons parochiesecretariaat.

– Nu schrijft u een jaar lang in *Kerk+Leven*, maar ook voorheen kroop u al in de pen?

Liefde voor taal kreeg ik mee van mijn vader. Hij was een rasechte verteller en een opmerkelijk taalkunstenaar. „De grenzen van je taal zijn de grenzen van je wereld”, zei hij altijd. Dat pikte hij bij Wittgenstein. Een priester hoort op alle fronten een goeie vertaler te zijn: van het Woord, van de traditie, van onuitgesproken verlangens van mensen, van hun vreugde en verdriet.

Het vermogen om met taal mooie dingen te doen beschouw ik als het grootste cadeau dat ik ooit ontving. En terwijl de rest van mijn

lijf achteruit boert, merk ik dat die gave zich alleen maar verder ontwikkelt. Maar me echt iets laten schrijven, dat heeft Rita Boeren, perschef van het bisdom Antwerpen, op haar geweten. Vijftien jaar geleden sprak zij voor de redactie van ons bisdomblad *Daco* mensen aan om hun pastorale voorvallen te vertellen. Ik was een van hen. Sindsdien is er aan de achterzijde van dat blad maandelijks een schrijfsel van mij te lezen over gewone dingen die net iets verder reiken dan het dagdagelijkse.

– Dan bent u ook nog directeur van *Obed*, de dienst voor *Ondersteuning, Begeleiding en Documentatie voor godsdienstleerkrachten*.

Dat is mijn derde voltijdse betrekking (*lucht*). In 1985 klonk vanuit het bisdom een noodkreet voor coördinatie van bezinningsbegeleiders. In die tijd waren er nog veel bezinningsdagen in scholen en daar was bovendien goed materiaal voor nodig. Dat initiatief groeide uit tot een documentatiedienst die ik probeer te coördineren en voldoende te stofferen. Intussen is het uitgegroeid tot een heuse onderwijskundige dienst en vertrouwde de stad Antwerpen ons een deel van haar pedagogische collectie toe. Dankzij de website *Thomas*, bedoeld voor onderwijsmensen, zijn we nu de godsdienstmediatheek van Vlaanderen en zelfs van Nederland. Leerkrachten, studenten en andere pastorale actievelingen weten ons drommels goed te vinden.

– Hebt u dan ook nog vrije tijd?

Als ik vrij ben, reis ik graag en het liefst naar steden. New York is mijn reitraitplek bij uitstek, maar ook Amman in Jordanië en Damascus in Syrië bezoek ik graag. Zelfs in mijn vrije tijd kan ik het moeilijk laten om mensen te ‘herderen’. Dan speel ik reisleider ergens aan de oostkust van Amerika of in het Nabije Oosten. Afstanden tussen mensen blijken verbluffend klein, als je in het besef leeft dat God met Jezus de afstand tussen hemel en aarde heeft weten te overbruggen.

Meer over Ronald Sledsens op de website www.kerknet.be/kerkenleven en klik verder op langere klapstoel.

© Wim Hendrix